

Tiểu Hồ Ly

Contents

Tiểu Hồ Ly	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	8
8. Chương 8	10
9. Chương 9	11
10. Chương 10	13
11. Chương 11	14
12. Chương 12	16
13. Chương 13	18
14. Chương 14	19
15. Chương 15	20
16. Chương 16: Phiên Ngoại 1	22
17. Chương 17: Phiên Ngoại 2	23

Tiểu Hồ Ly

Giới thiệu

Edit: Mèo Xù Thể loại: Đàm mỹ, cổ trang, kiếp trước kiếp này, ngược. Tác giả không biết văn án nên mọi người muốn b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-ho-ly>

1. Chương 1

Thư sinh cứu hồ ly độ kiếp. Thế là hồ ly hoá thành một chàng trai đẹp đến báo ân, giặt quần áo làm cơm cùng ăn cùng đọc sách với chàng, báo tới báo lui rồi thích người ta luôn.

Lăn lên giường thư sinh, quần mãi không bỏ thành chân ái.

Sau đó thư sinh đi thi, làm quan, thăng đường tiến chức.

Từ thư sinh biến thành lão gia.

Lão gia đã bảy mươi tám tuổi, già đến mức cầm xệ hết ra, nhìn gương mặt hoa nhường nguyệt thẹn của mỹ nhân nói: “Em không già đi với ta thì thôi, theo như thoại bản viết thì hẳn là em nên cho ta thuốc trường

sinh bất lão để uống chứ. Không chừng mấy năm nữa ta chết đi, em sẽ về rừng tìm con hồ ly được khác để cầm sừng ta đứng không?”

Mỹ nhân căn góc áo, một đôi mắt phượng ướm đắm nhìn lão gia nói: “Em cũng không phải là tiên nhân, làm gì có thứ thuốc trường sinh bất lão.”

Lão gia thổi râu tròng mắt: “Vậy em cứ trơ mắt nhìn ta chết à? Rõ ràng trong thoại bản không viết như thế.”

Ta còn muốn ở với em ngàn năm vạn năm nữa....

Lời này lão gia kìm nén không nói, vẫn còn tức giận.

Mỹ nhân xoa lưng cho lão gia, ánh mắt ôn nhu ai oán: “Em là yêu, theo biện pháp để cứu sống mạng người phạm trong tộc chúng em thì, phải lấy bảy bảy bốn chín trái tim người, ngưng tụ thành một giọt máu đầu tim cho chàng uống, chàng mới có thể trở thành bất tử.”

Lão gia nhú mày.

Ánh mắt ẩn tình của mỹ nhân xoay chuyển, có chút sợ hãi: “Có điều những người làm vậy hầu hết đều không trốn thoát khỏi sự trừng phạt của thiên giới, bị Thiên Quân đuổi tới lột da rút gân làm da cáo trên người Thiên Phi. Người phạm yêu nhau còn phải vào luân hồi, cũng không phải là vô ích.”

Lão gia hừ hừ, ôm lấy phu nhân trẻ đẹp: “Thực sự là một con hồ ly nhát gan. Vậy sau khi ta chết rồi, không cho em tìm con hồ ly được khác làm bảy!”

Mỹ nhân ân cần nằm nhoài trên vai lão gia gật đầu: “Chàng yên tâm, em sẽ không tìm ai khác đâu.”

Lão gia: “Cũng không được cho con hồ ly được khác chiếm tiện nghi của em.”

Mỹ nhân: “Vâng, em sẽ trốn trong sơn động, không cho ai nhìn thấy hết.”

Lão gia há miệng, suy nghĩ một chút lại nói thêm: “Không chỉ có hồ ly được, hồ ly cái cũng không được, yêu ma quỷ quái khác là người hay là tiên cũng không được.”

Mỹ nhân hôn nhẹ gương mặt đầy nếp nhăn của lão gia, miệng ngọt như mật: “Chàng yên tâm, ai em cũng không muốn, sau này chàng có... Em sẽ trốn đi thủ tiết vì chàng.”

Lão gia: “....”

Như vậy cũng mất nhân đạo quá.

Nhưng mà bảo hấn chấp tay giao mỹ nhân ra thì không làm được, bèn thở hồng hộc ăn thuốc bổ tráng dương mỹ nhân đút, đề lên người mỹ nhân thịt mềm da non đánh nhau kịch liệt một trận.

Xong việc rút vật kia ra, nhìn huyết sau mềm mại non nớt của mỹ nhân chảy ra từng dòng tinh thủy của mình, thở dài, làm như thoả hiệp: “Thôi, ngàn năm sau nếu thật sự em có người yêu thích, ta cũng không cản em, em cứ đi đi thôi.”

Mỹ nhân đôi mắt ngậm nước nửa nằm nửa ngồi ở đó, nghe xong lời này nghiêng đầu, ở nơi lão gia không nhìn thấy mà nhắm mắt lại, nước mắt chảy xuống.

Là hết sức cảm động.

Không quá ba năm sau, lão gia chết.

Mỹ nhân ở lại quý phủ, xử lý xong tang sự của lão gia.

Tháng thứ hai về núi, tìm hồ ly được tới.

2. Chương 2

Tướng quân gặp nạn trên chiến trường.

Bị quân địch vây trong mê hồn trận ở núi ngũ độc.

Mắt thấy sắp phải chôn thân nơi hiểm cảnh, thời khắc mấu chốt, một vị thể ngoại cao nhân đeo mặt nạ quỷ hiện thân, giúp hấn phá trận.

Bình an trở về.

Ở doanh trại tiếp đón cao nhân, mắt thấy người kia tháo mặt nạ xuống, lộ ra một gương mặt mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành.

Tướng quân thoáng sửng sờ, nhìn chằm chằm người kia như cố nhân khoan thai mà tới.

Phục hồi tinh thần, nói một tiếng xin lỗi.

Muốn nói thêm, người kia lại nhìn Tướng quân, ánh mắt đong đưa đa tình.

Ban đầu vẫn còn nho nhã lễ độ.

Tướng quân khách khí chiêu an, mỹ nhân đáp ứng một tiếng.

Sau này theo Tướng quân chinh chiến bốn phương, bày mưu hiến kế, chịu khổ cực không lời oán than.

Ở một tiệc mừng công nào đó say rượu lỡ lời, nói ra mình là một con hồ ly, đời trước báo ân cho chàng cả đời tốt với chàng.

“Sau khi chàng mất, em về tộc học hỏi ~ học được phương pháp dựa vào khí tức để tìm ra hồn phách luân hồi ~ nhưng thiên hạ quá lớn, em tìm mỗi thành mỗi trấn, chỗ nào cũng phải ở lại ba đến năm ngày, cẩn thận tra xét xác nhận không có chàng mới dám rời đi. Tìm một lần là hai mươi năm, hức ~ gần, gần đây mới tìm được chàng ~” Mỹ nhân say rượu dùng đôi mắt phượng chứa tình, mỉm cười ngửa đầu nhìn hấn.

Đôi mày kiếm của tướng quân khẽ nhíu, tròng mắt ôm lấy mỹ nhân đang ôm lấy mình làm phiền: “Vay người biến thân cho ta xem một chút.”

Vèo một tiếng, bạch quang loé lên.

Mỹ nhân vừa ôm eo mình, giờ đã biến thành một cục tròn tròn trắng trắng trên gối.

Đôi mắt hồ ly xanh biêng biếc, ướt ướt nhìn hấn.

Tướng quân thuận tay vuốt một cái, thấy phần đuôi có một hai ba bốn.... Bảy cái đuôi trắng muốt xinh đẹp xoả tung.

“Hừm...” Mỹ nhân run người nhẹ nhàng kêu, “Lần này chàng tin chưa? Nhanh theo em đi ~.... Ừm ~ theo em đi mà...”

Khoé miệng hơi cong của tướng quân bỗng nhiên sụp xuống, đuổi hồ ly.

Trầm tĩnh nói: “Không khéo, ta đã dính hôn với người khác, có người mình thích rồi.”

Mỹ nhân đau đớn, nhìn tướng quân hồi lâu.

Ánh mắt kia không chút giả tạo trốn tránh, một thân tình si nhiệt huyết trong nháy mắt cũng nguội lạnh.

Nửa năm sau.

Tướng quân cưới cô nương đã dính hôn.

Mỹ nhân muốn theo tới, nhưng bị hấn cản lại, chỉ đành chờ đợi ở đại doanh Giang Bắc.

Đến tết cũng chỉ một hồ ly cô độc.

Thực sự nhịn không được mới chạy về thành, trốn sau cây hoa đào trong phủ tướng quân, nhìn phu nhân tướng quân chơi với con trai.

Chơi rất vui vẻ.

Đứa bé nhìn thấy mỹ nhân sau cây, chỉ vào bên đó nói: “Mẹ ơi, người kia lại tới nữa rồi.”

Một thân áo trắng đứng dưới hoa đào, dung mạo đẹp hơn rừng đào tháng ba.

Đứa bé không nhin được nhìn theo.

“Suyt ~” Phu nhân tướng quân ôm đứa nhỏ nói, “Không được nói, coi như không nhìn thấy.”

“Y đúng là hồ ly ạ?”

“Suyt ~ Con đã quên lời dặn dò của cha con sao?”

Có nói nhiều hơn nữa, cũng là nghe không thấy.

Chẳng qua y chỉ đến chậm một bước.

Nên cái gì cũng mất.

3. Chương 3

Tướng quân không phải là kiểu người vương vấn không dứt, từ chối chính là từ chối.

Sau nhiều năm mỹ nhân vẫn dày mặt lạnh lẽ bám theo hắn, hắn cũng hết cách.

Dù sao người kia là yêu, hắn là người.

Chỉ cần hồ ly không tổn thương đến tính mạng người nhà hắn, tướng quân cũng mắt nhắm mắt mở, không gọi pháp sư đến.

Lúc bốn mươi tuổi, sau tiệc sinh thần khách mời đi hết, cả phòng tịch liêu.

Mỹ nhân thừa dịp tướng quân say chuênh choáng bèn hiện thân, nhẹ nhàng nằm bên chân tướng quân, gối đầu lên đùi nói chuyện với hắn.

Nói trước đây chúng ta thế nào.

Tướng quân dựa vào giường nhỏ nhắm mắt nghỉ ngơi, giống như đã say lắm.

Mỹ nhân nhẹ nhàng nói: “Trước đây chàng hỏi em tại sao không cho chàng trường sinh bất lão. Em nói mình nhất gan, không dám lấy bốn chín trái tim người.”

“Khi đó em còn cảm thấy, vì sao nhất định cứ phải làm chuyện thương thiên hại lý chứ, cứ bảo vệ chàng như thế, một đời một đời theo chàng, thực sự cũng tốt rồi.”

“Hiện giờ em mới hiểu được, vì sao trong tộc luôn có người muốn làm chuyện này, bởi vì... biến số quả thật khiến người khó có thể chịu được.”

Mặc trong lòng mang chút may mắn, cũng muốn cùng người yêu bên nhau ngàn năm vạn năm lâu dài muôn đời.

Tướng quân biết hồ ly bao năm như vậy, sớm đã nghe xong chuyện kiếp trước của hai người.

Giờ khắc này nghe xong chuyện “Lấy tim người” bèn mở mắt: “Những việc này đến nghĩ người cũng dừng hòng. Kiếp này ta sẽ không cho phép, dù không quản được kiếp sau, nhưng bất kể là kiếp nào, ta làm người cũng sẽ không đồng ý việc người dùng tim người đổi lấy trường sinh bất lão cho ta.”

Mỹ nhân: “.... Em biết....”

“Người nên đi ra ngoài.”

Mỹ nhân nhìn hắn không nói lời nào, hơi nước mơ hồ trong mắt.

Dáng vẻ như thế, chỉ cần nhìn thêm sẽ dao động tâm tình, đành phải càng nghiêm khắc.

“Ra ngoài.”

Mỹ nhân bèn ngoan ngoãn đứng dậy. Khi sắp đi, y đứng ở cạnh cửa chập chờn tối sáng, nghiêng đầu nhìn bóng tướng quân trên mặt đất, bình tĩnh nói: “Lần sau, dù thế nào đi nữa em cũng sẽ tới sớm tìm chàng.”

Y biến mất hơn hai mươi năm.

Lúc tướng quân sắp chết mới trở về, ở cạnh giường cho hắn uống một giọt máu đầu tim của mình.

“Người đây là vì cái gì chứ?” Hắn hỏi đến thống khổ.

“Vì để sớm tìm được chàng một chút.” Y đáp đến cay đắng.

4. Chương 4

Hồn phách tướng quân dính máu hồ ly.

So với lần trước thì mỹ nhân tìm được hắn dễ hơn một chút, cũng sớm hơn chút.

Công tử nhà phú thương mười bảy tuổi.

Mỹ nhân thấy người, mừng rỡ như điên.

Không nói hai lời liền bắt người về rừng sâu núi thẳm.

Muốn thế giới của hắn chỉ có chính mình, cùng mình sớm chiều lâu ngày sinh tình, không cho người ngoài chiếm được tiên cơ, cũng không để người ngoài chiếm một đời của hắn.

Cũng chỉ ở cùng với hắn, trải qua cuộc sống hai người, tiêu dao khoái hoạt, độc chiếm thương yêu.

Nhưng ở phạm trần công tử có người thân bạn bè, tự dưng bị yêu quái bắt đi giấu ở rừng sâu núi thẳm. Tuy nói có cơm ngon rượu thơm vẫn cứ như Đường Tăng gặp nữ yêu quái, cảm giác khó chịu, không hề bị lay động.

Mỹ nhân nói những chuyện trước đây cho công tử nghe.

Nói trước đây chàng sủng ái em thế nào, kiếp sau lại lạnh nhạt ra sao.

“Có điều may mà lần này em đã tìm được chàng, chàng cũng chưa đính hôn với người khác, lúc này... Có thể theo em chưa?”

Công tử: “... Người nghĩ đẹp quá nhỉ.”

Khởi đầu không đúng, toàn bộ đều thua.

“Chàng ăn đi...” Mỹ nhân ân cần bưng một đĩa hoa quả, tha thiết ghé vào bên người công tử. “Những thứ này đều là hoa quả mà chàng thích ăn lúc trước, em còn cất nhỏ rồi, chàng ném một miếng được không?”

Có vài thứ mùa này không có, ban đêm y thừa dịp công tử ngủ say đi suốt đêm đến đất cực nam để hái.

Nhưng sao chàng ấy đến liếc một cái cũng không thèm.

“Nếu chàng không thích, vậy ăn thịt được không? Kiếp trước chàng thích ăn thịt lắm...”

Nói xong nín lấy cánh tay của công tử, lại bị hắn hất ra, lạnh lùng nói: “Người lúc nào cũng kiếp trước kiếp trước, chẳng qua chỉ để thỏa mãn ham muốn cá nhân thôi, vậy có biết ta thực sự thích cái gì không?!”

“Em...” Mỹ nhân mở to đôi mắt ướt ươn, đầy bụng oan ức, á khẩu không trả lời được.

Công tử vẫn đang mắng y, nghe vào tai tiến vào lòng.

Rõ ràng trước đây y cũng không phải thế.

Nhưng y bị kiếp trước làm sợ, nên không muốn tiếp tục có người đoạt công tử của mình.

Công tử mắng thì mắng đi, y có rất nhiều kiên nhẫn và dày mặt.

Ban ngày mắng xong, ban đêm lại bò lên giường, cuộn người nằm bên chân người yêu, bày ra bảy cái đuôi xoắn tung trắng như tuyết, cách chần nhẹ nhàng phe phẩy bên chân công tử, phẩy đến nửa đêm cũng không được đáp lại, lúc này mới thu đuôi lại.

Lén lút ôm eo người ấy, cùng ngủ.

Có thể qua mấy năm nữa cũng giống thế.

Hình thức ở chung của hai người giống như kẻ thù, còn ở chung nữa cũng chỉ làm sâu thêm oán hận thôi.

Cũng may mỹ nhân kiên trì không ngừng, rốt cuộc cũng lăn được lên giường công tử, lăn đến ngực người kia.

Bị hấn đè lên làm, đè dặt ôm vai hấn, bị quả mắng một tiếng, lại oan ức bỏ tay ra.

Xong việc đã bị đẩy ra.

Công tử mặc áo xuống giường, thà đi lang thang trong rừng một đêm cũng không nguyện chung giường cùng gối với y.

“Chàng về đi, đừng đi mà...”

Huyệt sau của y còn đầy tinh dịch đã bị người kia đẩy ngã trên giường, trơ mắt nhìn công tử ngồi ở cửa động ngấm trăng hứng gió, cũng không quay đầu lại liếc mình một cái.

“Tại sao... Rõ ràng là ta đã đến đủ sớm mà...”

Yên lặng rơi lệ.

Không biết mình lại sai ở chỗ nào.

5. Chương 5

Hai mươi năm trôi qua như thế.

Mỗi khi mềm lòng lại muốn để công tử quay lại hồng trần, nhưng nghĩ lại lại sợ hấn đi rồi sẽ không quay về, không nhìn thấy hấn nữa. Nên lại bám lấy người ta, dù có thống khổ cũng giống như hưởng thụ vị ngọt của viên kẹo thơm được và mỗi tác thời gian ở cùng người ấy.

Nhưng công tử sầu não uất ức, tính tình càng lạnh nhạt.

Có lúc có thể ngoảnh mặt làm ngơ với mỹ nhân, không nghe không thấy.

Không vui, mỹ nhân vừa dùng tay chạm đến là có thể bị hấn đẩy ra, thấy mỹ nhân ngã xuống đất cũng chỉ thờ ơ.

“Cứ trải qua như thế này với ta, thích lắm sao?” Ánh mắt của hấn lạnh lùng liếc xéo y, giống như nhìn một tên nam kỹ dơ bẩn không biết xấu hổ.

“...Thích...” Mỹ nhân cắn răng nghe ngào, mở to đôi mắt ướt đẫm nhìn hấn: “Chỉ cần chàng ở đây bên cạnh em, là em sẽ thích. Em không cách nào chịu được việc chàng ở bên người khác mà em chỉ có thể ở một bên nhìn. Tim chàng không thuộc về em, chỗ bên gối chàng không phải của em, chỉ được sờ chàng một cái để vượt qua, em chịu thế đủ lắm rồi, như bây giờ... Em, em rất vui!”

“Được, vậy ngươi cứ chịu đựng đi!” Công tử phẩy tay áo bỏ đi.

Hai người họ làm tình rất ít.

Thỉnh thoảng góp đầy bụng dục hoả, không nhịn được mới có thể quần lấy nhau.

Nhưng phần lớn đều thô bạo.

Huyệt sau mềm mại bị hấn không chút thương tiếc làm nhục, đâm vào thật sâu ma sát, dằn vặt người liên tục. Dù vậy mỹ nhân vẫn bị đâm bắn ra, cặp mông dính đầy tinh dịch, cả người đầy vết đỏ, vô cùng chật vật sụp eo quỵ tại chỗ, nghiêng đầu nước mắt giàn dụa lén lút nhìn hấn.

Còn bị mắng là dâm loạn.

“Như thế mà cũng bắn được.” Hấn cười lạnh dùng ngón tay chọc chọc, khiến thịt mềm trong huyệt sau run rẩy co rút lại, “Không chừng người chỉ thiếu người chịch thôi, tìm ai chẳng giống nhau. Tìm một người thích người còn có thể đối xử tử tế với mình, cần gì cứ phải đòi đòi dây dưa với một hồn phách? Chẳng lẽ hàng của ta tốt vậy sao? Bị ta cắm vào là vô cùng thoả mãn?”

Hấn dùng lời nói khó nghe để nhục nhã mỹ nhân, quay người lại nhân lúc mỹ nhân không phòng bị mà tiến vào, mạnh mẽ cắm vào chỗ mẫn cảm trong huyệt.

“Ưm!...”

Cắm đến hai cái tai và cái đuôi trắng như tuyết của y run rẩy, mông ướt đầm nước vẫn muốn cố gắng kẹp lấy tính khí không ngừng co rút, lại muốn lắc eo nghênh đón.

Y lắc cái mông trắng nõn, xoay eo nhỏ đến lả lơi phóng dăng, lại cam chịu vừa khóc vừa nói: “Em... Ưm đúng là em muốn chàng làm em đây... Ưm a không muốn ai khác cả! A! A ưm...”

Y bị những cú đâm mãnh liệt khiến nói một câu cũng không đầy đủ.

Đến lúc bị làm ngất đi, còn vì chính mình mơ hồ ôm được công tử mà vui vẻ.

Tỉnh lại là bị đau mà tỉnh.

Cảm thấy trên người lạnh buốt, ướt dính.

Trên vai cắm một cái đoản kiếm sắc bén, xuyên thủng vai ghim trên giường, máu nhuộm ướt chiếu chảy xuống đất.

Đoản kiếm này là một trong những pháp bảo trong động, giết người không có cảm giác. Nếu như y có bất tỉnh, máu cạn cũng không biết.

Bên người đã không còn bóng dáng công tử, cũng không biết người kia đã lên kế hoạch bao lâu mới tàn nhẫn hạ quyết tâm hành động.

Cảnh vật trước mắt hoàn toàn mơ hồ.

Nước mắt mịt mờ.

Y nhớ tới chàng thư sinh lần đầu gặp, nhìn chân y bị thương đau lòng cầm máu cả buổi.

Lúc này chỉ muốn sà vào lồng ngực người ấy thất thanh khóc lớn, nói chàng xấu lắm, làm em bị thương rồi.

Còn tức giận nói nhỏ: “Sau này chàng mà còn làm thế với em nữa, em sẽ không theo chàng nữa đâu.”

6. Chương 6

Hồ ly chữa lành vết thương, lại vẫn nhớ ăn không nhớ đánh mà đi tìm công tử.

Không biết xấu hổ mà nhìn trộm hần, dù công tử có làm chuyện gì cũng đi theo sát sao. Nhìn thấy bà mới tới cửa làm mai, y núp ở phía sau tức đến nghiến răng nghiến lợi, bà mới vừa ra khỏi cửa liền chạy ra ngoài gỡ chút thủ đoạn.

Mỹ nhân che giấu không giỏi lắm, công tử biết y tồn tại, chỉ giả vờ không biết.

Nhịn không nổi cũng sẽ quay về khoảng không mà bảo: “Người còn bám dai như thế, chẳng bằng sớm giết ta còn hơn là để ta sống dưới cái bóng của người.”

Hoàn toàn yên tĩnh, không ai trả lời.

Mỹ nhân ẩn thân dưới cây đào, khó chịu bẻ gãy một cành hoa.

Cứ ngằm hiểu ý như thế qua mấy chục năm.

Công tử buông tay rời nhân thế.

Mỹ nhân làm xong lễ tang cho hần lại bắt đầu tìm người không ngừng nghỉ.

Trong lúc đại thọ của trưởng lão trong tộc, trở về uống qua một lần rượu.

Trên bàn rượu nghe thấy tiểu bối chỉ vào mình lặng lẽ bàn tán.

“Nhìn thấy không, chính là hần đấy, vẫn theo người phạm đời đời vào luân hồi.”

“Cũng không biết là muốn làm gì nữa.”

“Đúng thế, như vậy có ý nghĩa sao. Ký ức không còn, cho dù có tìm được cũng không phải là cái người vốn dĩ kia.”

“Hoặc đây chỉ là niềm vui của nhà người ta thôi.”

Mỹ nhân vừa để bát xuống, đứng dậy đã muốn xuống núi tìm người, một khắc cũng không muốn ở thêm.

Trước khi đi trưởng lão nói y tốt xấu gì cũng đã có bảy cái đuôi, trong tộc cũng coi là có năng lực cao, đừng cả ngày chỉ nghĩ đến chút chuyện tình ái này, chăm chỉ tu luyện đắc đạo làm tiên mới là đúng đắn.

“Dáng vẻ này của con như đã nhập ma chướng, ngày nào đó không chịu được cảnh người phạm kia đời đời vào luân hồi sẽ theo tà ma ngoại đạo, như thế thì cái được không bù cái mất đâu.”

Lúc trước cũng có rất nhiều hồ yêu cũng muốn đời đời theo đuổi con người, nhưng đến cuối cùng đều không chịu được nỗi khổ người mình yêu chịu luân hồi mà làm chuyện ngốc.

“Ngài yên tâm, con sẽ không làm vậy đâu.”

Người trong lòng đã không cho y làm thế, y cũng không dám làm như vậy.

Nhưng tu tiên cũng không có lòng dạ nào, chỉ muốn hao tổn cái mạng yêu này để dễ tính toán.

Giờ khắc này chỉ cần y còn mạng, sẽ đời đời kiếp kiếp đi tìm, tìm tới khi y già không làm gì được nữa mới dừng.

Đến thời điểm một người một yêu cùng vào luân hồi.

Cát bụi về cát bụi, mới coi như duyên tận.

7. Chương 7

Mưa dầm kéo dài, trong không khí đều là mùi ẩm ướt.

Lúc mỹ nhân tìm tới, hần mới tám tuổi, nghiêm túc ngồi trước bàn cầm bút luyện chữ.

Còn nhỏ tuổi đã sống lưng thẳng tắp, khí độ bất phàm.

Vốn lòng mỹ nhân đang tràn đầy kích động hoan hỉ, ngẩng đầu lên lại thấy trên xà nhà trong điện có một con rồng đang cuộn lại.

Quanh thân có tiên khí màu vàng mơ hồ, là thần thú bảo vệ hoàng cung này trăm nghìn năm qua.

Màu vàng trên người con rồng kia hơi mờ đi, đang mở to đôi mắt tối tăm im lặng theo dõi y. Hồ yêu sợ đến không dờn nổi bước chân, phép thuật ẩn thân cũng mất hiệu quả, cứ thế bị phát hiện.

Tiểu hoàng tử bỗng nhiên thấy người, thoáng ngơ ngẩn.

Ngay lập tức để bút ngọc xuống hoan hô một tiếng: “Ngài là tiên đúng không? Ta ta ta hôm qua mới cầu xin trời cao phái một vị tiên xuống giúp ta làm bài tập, hôm nay đã hiển linh rồi sao?”

Mỹ nhân: “... Em....”

Hai chân y vẫn còn mềm nhũn, trốn tránh không dám nhìn con rồng trên xà nhà kia.

Mỹ nhân đang tay chân mềm nhũn được đứa bé dùng thân thể bé xíu kia đỡ được, nửa ôm vào lòng cảm thán: “Sao ngài lại mềm đi thế? Ui ui ui, ngồi dậy được không? Ta không chịu được nữa.”

“Ừ...” Mỹ nhân vừa sợ vừa mừng, cũng chẳng chú ý coi có bị con rồng kia nhìn thấy, ôm lấy người yêu mình trăm nhớ nghìn thương khóc lên.

Vừa khóc vừa nói: “Cuối cùng em cũng tìm được chàng rồi.”

Người lớn như thế mà không chút tiền đồ, được tiểu hoàng tử nửa ôm nửa kéo lên giường. Không nhìn thấy con rồng kia nữa, hồ ly đang sợ lúc này mới thở ra hơi.

Tình hình bây giờ, ngoại trừ trong cung có một con rồng khá là đáng sợ ở ngoài thì đúng là tốt hơn nhiều.

Mỹ nhân cùng ăn cùng uống cùng ngủ cùng chơi với tiểu hoàng tử.

Qua mấy năm.

Vẫn cứ chịu khổ bị tiểu hoàng tử đề ra làm bài tập,

Chơi xấu sao chép một tờ, bị hoàng tử mở ra.

“Quá xấu, chữ này của ngươi, thật sự là vô cùng thô thảm. Không phải ngươi là thần tiên à, đến chữ cũng không biết.”

“Em là hồ yêu...” Mỹ nhân cắn đầu bút, vô cùng đáng thương sửa lại lần hai.

“Yêu cũng không nên viết chữ xấu như thế, tiếp tục luyện thêm đi nào.”

Mỹ nhân nói: “Chàng tha cho em đi, em luyện không được. Hay là chàng tự mình ngoan ngoãn làm bài tập đi, em sẽ bồi thường cho chàng ở những chỗ khác, được không?”

Trên mặt tiểu hoàng tử nở nụ cười xấu xa: “Bồi thường thế nào?”

“Chàng muốn sao cũng được, chỉ cần đừng bắt em tiếp tục viết chữ là được.”

Tiểu hoàng tử nói: “Hồ tính vốn dâm, bản lĩnh của hồ yêu trong thoại bản đều là... Ngươi cũng vậy sao?”

Mỹ nhân vừa nghe lời này, dâm tính khiến cái mông của y cũng không nhịn được hơi co lại.

Lặng lẽ hơi dịch về phía sau, có chút khó khăn nói: “Không, không được đâu, chàng còn nhỏ... Em vẫn chưa thể làm loại chuyện đó với chàng.”

Tiểu hoàng tử nghe vậy mặt đỏ lên: “Ta nào có ý đó, ngươi đang nghĩ gì thế hả?”

Hắn cầm cuốn sách trong tay vỗ nhẹ lên đầu hồ ly, cố gắng giả vờ phải chăm chỉ đọc sách.

Khoé mắt lại lén lút liếc nhìn mỹ nhân bên cạnh một cái.

Cảm thấy người kia thật sự đẹp dễ.

Mỹ nhân phát hiện ánh mắt kia, không nhận được dán cả người tới từ phía sau, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể nhỏ bé của người yêu, ôn nhu nói: “Trước tiên phải làm bài tập, buổi tối hằng nhìn em.”

Đổi lấy một tiếng lầm bầm phía trước: “Làm gì có!”

8. Chương 8

Tuổi hoàng tử hơi lớn một chút, hai người vẫn thân mật như trước.

Tiêu Thừa thích ôm người vào ngực, buộc y viết chữ.

Từ phía sau nắm chặt tay y rồi hai người cùng cầm bút, từng lần từng lần viết tên của hồ ly lên giấy.

Viết đến khuôn mặt mỹ nhân hồng hồng, hai cái tai nhón nhọn cũng lộ ra. Đôi mắt phượng long lạnh nước nhìn giấy trắng mực đen trên bàn, lại bị Tiêu Thừa thích làm chuyện xấu cầm tay viết nhiều lần “Hồ Ngọc Quý.”

“Đừng, đừng viết...” Y thực sự sắp chịu không được nữa, “Chàng muốn cười thì cứ cười đi... Đừng tiếp tục bắt em viết tên nữa...”

Tiêu Thừa đành hoàng hôn nhẹ vào gò má mỹ nhân: “Này thì có gì mà cười chứ.”

Tuy là nói thế.

Sao lúc trước hẳn vừa nghe thấy cái tên này lại yên lặng xoay người run rẩy vai.

Mỹ nhân chỉ nói mình gọi là A Ngọc, ánh mắt né tránh, tiếng nói nhỏ xíu.

Tiêu Thừa nhân tiện hỏi: “Tên thì sao?”

A Ngọc không chịu nói nữa.

Tên của y là do trưởng lão trong tộc đặt cho, trước đây chưa phát hiện có gì không thích hợp. Thư sinh lại là một người phúc hậu, đến cười cũng không có. Sau khi thành lão gia luôn miệng gọi Ngọc Quý Ngọc Quý, gọi đến là thân mật.

Tướng quân và công tử thì tuyệt đối không nói chuyện dễ nghe với y, chỉ biết y gọi là A Ngọc là đủ rồi, làm gì có tâm đi hỏi.

Cũng là cái tên vô lại thông minh này.

Truy hỏi nhiều năm, lúc trước ở trên giường bị bức ép nói ra.

Trên mặt Tiêu Thừa không để lộ ra, trong lòng lại vô cùng vui vẻ.

Gần đây thích nhất là từng lần từng lần một nhắc nhở mỹ nhân tên là Hồ Ngọc Quý.

Thái độ xấu xa, tính tình hư đốn, cũng chỉ có A Ngọc mới có thể chịu được hẳn.

Ban đêm ăn no quá, nửa dựa vào giường bắt đầu gọi: “Ngọc Quý ~”

“Ngọc Quý ơi ~”

Đôi tai nhọn của mỹ nhân run lên, giả vờ như không nghe thấy.

“Ngọc Quý ~” kêu thêm một tiếng, “Hồ Ngọc Quý à? ~”

Tiêu Thừa nói: “Ta chướng bụng, nhanh xoa xoa cho ta đi ~”

Hôm nay mỹ nhân mặc một thân quần áo mới được Tiêu Thừa đưa, màu hồng nhạt cùng màu với hoa đào đương nở rộ ngoài cửa sổ. Tâm tình đang tốt, cũng bị cái tên khốn kia gọi đến cụp tai, thờ dài đến gần phía trước.

Giơ tay ngọc trắng mịn xoa bụng cho Tiêu Thừa: “Tốt hơn chút nào chưa?”

“Ngọc Quý...”

“...!”

Cặp tai nhọn trắng nõn kia dựng đứng lên, nghiêm mặt nói: “Chàng mà còn vậy nữa, em không để ý đến chàng đâu.”

“Em bỏ được sao?” Tiêu Thừa cười, bắt lấy tay mỹ nhân đến bên môi hôn một cái.

Hôn đến A Ngọc da dẻ nóng lên, thân nhũn xương mềm.

Khổ hai đời rồi, vất vả lắm mới đợi được những tháng ngày thân mật này, đâu thể cam lòng chia xa chốc lát?

Đến lời nói vừa rồi cũng giật mình vì mình nói nặng; nếu bị thần tiên trên trời nghe thấy để nó thành sự thật, vậy mình có khóc cũng không tìm lại được nữa.

Lỗi tại lại cụp xuống, thành thật nói: “Em không nỡ bỏ.”

Y không nhịn được nằm nhoài trong ngực Tiêu Thừa: “Lời lúc nãy đều là do giận quá, em sai rồi, coi như chàng không nghe thấy nhé.”

“.....”

Đến tức giận cũng chỉ trong nháy mắt, tính của hồ ly này thật đúng là mềm mại.

Có lẽ là lúc trước chịu quá nhiều khổ sở nên mới không có cốt khí trước mặt hắn như vậy, trăm theo ngàn chiều, cực kỳ tận tụy.

Tiêu Thừa ôm mỹ nhân mềm mại này vào trong ngực, vuốt đôi tai lông xù cười y:

“Thật là một hồ ly nhất gan.”

“Ư ~.....”

9. Chương 9

Mỹ nhân bị sờ nắn lỗ tai là có thể mềm thành một hồ nước xuân, đôi mắt đen như ngọc uớt long lanh. Lúc ngẩng đầu nhìn Tiêu Thừa, thân là đàn ông, dù có định lực tốt hơn nữa cũng không nhịn được.

Ngồi dậy ôm mỹ nhân đến bên giường, dề lên.

Quần quít dây dưa, quần áo hồng nhạt mới đưa lúc nãy đã bị cởi sạch, rải rác khắp mặt đất.

A Ngọc lộ ra đôi chân thon dài trắng nõn quần lên hông người kia. Cái eo nhỏ kia dán tới, cọ xát vào bụng dưới Tiêu Thừa, trong cổ phát ra tiếng ưm ưm nhẹ nhàng, giống như một bé hồ ly nũng nịu, lặng lẽ cầu hoan.

Khiến Tiêu Thừa không nhịn được vuốt đôi tai mềm mại kia trêu đùa, một tay ôm lấy cặp mông trắng mịn tròn mẩy vân vân, miệng còn ghé đến tai mỹ nhân vừa hôn vừa cắn.

Quần quít đến khó bỏ khó phân, thoáng đứng dậy cũng sẽ bị đôi tay kia gắt gao ôm lấy muốn Tiêu Thừa kề sát thơm thơm hai má mới chịu thả ra một chút.

Chờ Tiêu Thừa thẳng lưng lên, đẩy hai chân ra, nơi riêng tư giữa đùi đã vô cùng ẩm ướt.

Miệng huyệt hồng nhạt vì bị người kia nhìn mà dâm dăng then thùng khép mở, run run co rúm lại một chút, nhưng lại chảy một dòng nước dâm trong suốt phóng dăng khôn kể, lẳng lơ lướt xuống dọc theo hai đùi. Chỗ ngứa ngáy bị dòng nước này chảy qua, hai mông đều run rẩy không ngừng co rút lại.

Đột nhiên bị Tiêu Thừa vỗ một cái bẹn không kìm được mà bật ra tiếng rên rỉ, y xấu hổ đến dùng tay che mắt lại quay đầu đi. Nhưng thân thể trần truồng nồn nã lại bại lộ trước mắt Tiêu Thừa, đầu vú run rẩy dựng thẳng.

Còn chưa đùa bốn đã hiện ra màu đỏ đỏ mê người.

Với chuyện gối chăn, hồ ly đắm chìm nhiều năm, rõ ràng cũng được coi như người nhiều kinh nghiệm, nhưng lúc trên giường vẫn chịu bất nạt không nổi.

Trêu một cái, đôi mắt kia liền long lanh ngẩn lệ.

Tiêu Thừa chậm rãi chen thanh đao thịt thô to nóng bỏng của mình vào chỗ ẩm áp căng mịn tiêu hồn này. Nước mắt mỹ nhân cứ như hạt châu đứt đoạn rơi xuống, rơi đến Tiêu Thừa cũng không có biện pháp gì, ôm người ngồi dậy, để y ngậm lấy thứ kia của mình nhún xuống.

Mỹ nhân rơi nước mắt, chủ động đẩy hông mình ra nuốt lấy dương vật to dài, từng chút từng chút “Ăn” vào.

Lúc đầu chỉ nhẹ nhàng lướt qua, nhưng bên trong không chút thoả mãn mà vô cùng ngứa ngáy, cào cào thiêu đốt y, hô hấp càng dồn dập,

Sắc mặt cũng bị hun đỏ bừng. Tay chân y mềm nhũn eo cũng thế, càng tay quàng trên vai Tiêu Thừa đã sớm không phải là của mình. Cả người y cứ như bị rút hết gân cốt, mềm oặt dán lên người Tiêu Thừa. Dương vật không biết xấu hổ đã sớm cứng lên, bị kẹp giữa bụng hai người chậm rãi cọ xát, chút khoái cảm cũng có thể khiến y run rẩy nỉ non, cặp tai nhọn run lên, cúi đầu muốn chôn mặt trên vai Tiêu Thừa, vô cùng xấu hổ.

Chỗ riêng tư co rút lại từng đợt, y biết những phản ứng này của mình đều bị Tiêu Thừa nắm trong tay, sắc mặt càng đỏ hơn. Y ngậm mút rồi được đồ vật kia cho ăn no, nức nở khóc bắn, được Tiêu Thừa xoa xoa lưng khen một tiếng bé ngoan.

“A ưm... Em mới không phải là trẻ con đâu...”

Y đỏ mặt lên án, gương mặt xinh đẹp, mị nhãn chứa tình.

“Em, em lớn hơn chàng nghìn tuổi đó... Ưm ~...”

Lời còn chưa nói hết đã bị từng lần đâm chọc làm mất tiếng, theo tiết tấu của Tiêu Thừa mà lắc hông, nức nở nghẹn ngào.

Tiếng nước dính dính.

Huyệt sau cắn rất chặt, Tiêu Thừa tiến vào vội vàng, trong tiếng rên của A Ngọc tràn đầy tiếng khóc nức nở ướt át khó nhịn. Y bị đâm đến run một cái, huyệt sau bị những cú thúc dồn dập làm ướt đầm mềm mại. Đồ vật thô to kia rút ra, cặp hông phiếm đỏ hơi nhấc lên, lưng ưỡn ra, hõm eo ẩn hiện. Miệng huyệt bị kéo căng thành màu đỏ thắm mê người, ánh nước long lanh, lả lơi đa tình. Nặng nề dập xuống giống như có thể nghe được tiếng nước chèm chẹp dính dính bên trong, đập đến hông thịt nảy lên.

Đâm nặng hay nhẹ, mỹ nhân khóc lóc nức nở cũng khác nhau.

Mỗi câu nói đều mềm nhũn ướt át, chốc chốc nhẹ nhàng gãi gãi trái tim của người.

Gãi đến Tiêu Thừa chỉ muốn chôn vùi trong thân thể nồn nã như ngọc, từ đây say đắm trong ôn nhu hương.

.....

Thân thể A Ngọc miễn cưỡng dâm dăng, thay đổi tư thế cắm vào liên lần hai lần, tóc mềm mượt mồ hôi dính trên mặt, mở to đôi mắt ướt sũng nhìn Tiêu Thừa. Nhìn chưa đủ, còn chủ động nắm tay người ấy đặt vào lòng mình.

Đầu vú đỏ sẫm bị ngậm vào liếm mút, như hai quả anh đào đỏ, còn bị Tiêu Thừa dùng ngón tay vân vê nắn bóp.

Hồ ly cắn môi dưới dục cự hoàn nghênh nhìn hấn.

Nhìn đến Tiêu Thừa không nhịn được, khẽ cười thành tiếng: “Còn muốn nữa hả?”

Mỹ nhân khép hờ mi mắt, gật gật đầu.

Gật xong hình như hơi thẹn thùng bèn nghiêng đầu, tóc đen như lụa chảy xuống, từ góc độ Tiêu Thừa nhìn lại, mỹ nhân chỉ chừa một bên cổ trắng nõn như tuyết giống như chờ hắt cắn.

Tiêu Thừa không khách khí, nhào lên liếm hôn chỗ này.

Không đến một phút, hai người lại lặn vào một chỗ,

Cũng quá không có định lực đi.

10. Chương 10

Dù ban đêm Tiêu Thừa làm bữa với A Ngọc, ban ngày vẫn đứng đắn.

Trên hắc còn có bốn huynh đệ nữa, đang đến thời điểm một mất một còn.

Thỉnh thoảng hắc cũng muốn dừng lại, cảm thấy ôm mỹ nhân hồ ly ngao du bốn bể cũng được.

Nhưng cái danh con trưởng của hoàng hậu đè nặng lên phía trên, ai cũng không để hắc sống dễ chịu.

Mỹ nhân bèn ôm lấy cổ hắc lặng lẽ ghé bên tai nói: “Chàng yên tâm đi.”

Y nói con rồng trong cung kia, từ khi chàng còn bé đến bây giờ vẫn thường ở trên cung điện của chàng.

Con rồng vàng kia Tiêu Thừa vẫn không nhìn thấy.

Ngoại trừ hồ ly ra thì tất cả mọi người trong cung không nhìn thấy.

Hình như con rồng vàng kia bị phong ấn trong hoàng cung, chưa bao giờ bay lượn trên bầu trời. Đa số thời gian nó đều ở trong cung của Hoàng đế, cuộn tròn người treo trên xà nhà, thỉnh thoảng lại đi dạo trong các cung khác, đến mùa đông thì thích trốn ở hồ trong cung. Nó không thích kêu to, không thích động đậy, chỉ mở to đôi mắt lẳng lặng nhìn tất cả mọi thứ trong cung.

Hồ ly cảm thấy có lẽ con rồng ấy thích Tiêu Thừa.

“Nhưng cái này có quan hệ gì với lựa chọn của phụ hoàng?”

Tiêu Thừa hiểu sự an ủi của mỹ nhân, nhưng cũng không cho là đúng.

Hai năm sau, đúng là trở thành Hoàng đế thật.

Hắc lại chuyển về trong cung, ở tại tấm cung của phụ hoàng đã từng ở qua. Hắc ôm mỹ nhân đến long sàng, chợt nhớ tới con rồng kia.

“Nó ở đây hả?”

Mỹ nhân lúc này bị Tiêu Thừa “trêu đùa” một phen trên giường nhỏ, đang hận không thể khép lại hai chân đang nhũn ra, có điều huyết sau lại không biết thẹn chảy ra đầm thủy.

Nghe vậy đỏ mặt lắc đầu một cái.

Lúc này Tiêu Thừa mới yên lòng, ôm mỹ nhân lên, đặt lên giường.

“Nếu nó ở đây, em nhất định phải nói.”

“Vì, vì sao?” Mỹ nhân muốn co hai chân lại, bị Tiêu Thừa một tay bắt được.

Người kia gãi gãi mắt cá chân trắng mịn trần trụi của y, không nhịn được cúi đầu hôn một cái, lúc nhìn lên đôi mắt rạng rỡ ý cười: “Trẫm không muốn bị người khác nhìn thấy dáng vẻ dâm loạn trên giường của em.”

“Làm... Ừm... Làm gì có...” Hồ ly bị sắc *** đến không biết hôm nay là hôm nao, vòng eo bunn rần, ngoan ngoãn nằm trên giường hơi lắc mông muốn xoay người.

Dẫn đến sói đói vô mồi, đặt dưới thân liếm cổ, lại bị chơi đùa một phen.

.....

Sau này đúng là con rồng ấy có đi dạo quanh đó.

Cuộn trên xà nhà, trong bóng tối lộ ra một cái đầu lớn.

Lúc đó mỹ nhân đang trần truồng ngồi trong ngực Hoàng đế, đương lúc bị tiến vào khó nhin.

Bưngf tỉnh ngược mắt nhìn lên thấy đầu rồng trên xà nhà, hoảng hốt thét lên, bụm mặt run rẩy núp ở góc giường.

Hoàng đế quay đầu nhìn về hư không lườm một cái.

Khá là khó chịu.

Sau mấy lần bị quấy rầy nhả hứng bèn ban cho mỹ nhân một cung điện.

Hai người chuyển đến Kim Ba cung có rừng đào phía sau, đối diện là hồ nước.

Con rồng chỉ đến mùa đông mới trốn đến đáy hồ, ba mùa xuân hạ thu đều không thích ở cung điện gần hồ.

Lúc này mới tránh khỏi nhiều phen lúng túng.

Tuy nhiên cũng không phải là tuyệt đối.

Hồ ly chôn đầu run rẩy núp trong ngực Tiêu Thừa, cùng hắn phê duyệt tấu chương.

Bàn tay ấm áp của người kia xoa xoa tấm lưng run rẩy của y, cong khoe môi thấp giọng an ủi: “Đừng sợ nữa.”

“Ừm ~.....”

“Nếu như em sợ, hay là cứ đến cung khác nghỉ ngơi đi, lát nữa trẩm sẽ đến.”

“Không, em muốn ở cùng chàng.” Hồ ly nhất gan nắm lấy áo bào của Tiêu Thừa, ôm người chặt hơn.

“Em đó...” Tiêu Thừa sờ đôi tai trắng như tuyết kia, vừa buồn cười vừa thương.

Mỹ nhân lặng lẽ ngửa đầu nhìn hắn, khoe môi tràn ra ý cười ôn nhu.

Nhưng vô ý nhìn đến con rồng đang cuộn tròn trên sàn nhà lại im bật.

Con rồng vàng nhếch nhếch miệng, lộ ra một nụ cười quỷ dị với con hồ ly duy nhất nhìn thấy nó.

Sợ đến mức hồ ly nghiêng đầu úp vào ngực Tiêu Thừa, tủi thân nói: “Sao chàng cứ khẳng khẳng muốn làm Hoàng đế chứ...”

Tiêu Thừa: “.....”

11. Chương 11

Tiêu Thừa cũng không giải thích được tại sao hắn cứ phải làm Hoàng đế.

Không chỉ phải làm Hoàng đế, còn phải cưới Hoàng hậu.

Đề nghị của các thần tử Tiêu Thừa đều ngăn lại, nhưng vẫn để mỹ nhân biết.

Vì thế lỗ tai cụp hết xuống, ừ ừ xiu xiu ôm Tiêu Thừa không buông, vừa nghĩ đến chuyện Tiêu Thừa phải cưới vợ sinh con là khổ sở vô cùng.

Kiếp của thư sinh vì y mà cả đời không cưới, lúc già rồi cũng chỉ nhận con của thân thích trong dòng họ làm con thừa tự.

Nhưng Tiêu Thừa là Hoàng đế, cả giang sơn xã tắc đều đặt trên vai hắn, ngày thường có bao nhiêu con mắt theo dõi hắn, hắt xì một cái cũng là ý chỉ, đâu có thể làm bừa như vậy được.

Y càng nghĩ càng chua xót, tự mình lo buồn đến sắp thành tâm bệnh.

Ban đêm mơ thấy mình mượn cái bụng của hồ ly cái, nên cũng có thể sinh con.

Y mang thai sinh con cho Tiêu Thừa.

Đại thần vừa thấy hồ ly có thể sinh đều vui mừng không ngớt, cũng không đề cập tới chuyện giục Tiêu Thừa cưới vợ nữa.

Tỉnh lại phát hiện chỉ là mộng, vừa tức vừa buồn.

Y khẽ trở mình, lặng lẽ nằm trong ngực Tiêu Thừa, nghe nhịp tim trầm ổn mạnh mẽ của hắn mới an tâm một chút.

Nửa đêm Tiêu Thừa tỉnh lại, thấy hồ ly lại dán chặt lấy hắn vì bất an.

“Làm sao vậy?”

“Ừm... Em, em muốn sinh con cho chàng...” Mỹ nhân khổ sở đến hai vai trắng tuyết run rẩy, được Tiêu Thừa xoa xoa, y lại dịch lên một chút, ôm chặt hai vai người ấy.

Tiêu Thừa không nhịn được cười thành tiếng: “Được, ngoan ngoãn mở chân em ra, đêm nay chúng ta đến sinh con đi.”

“Ừm ~.. Em, em nói thật đó... Em muốn sinh con cho chàng mà... Ừm a.....”

Tiếng nói đều bị nụ hôn của Tiêu Thừa chặn lại.

Đầu lưỡi chui vào liếm láp trong miệng, lúc thì mạnh bạo tranh chấp, lúc lại ôn nhu lắng lơ. A Ngọc bị hôn đến tay chân mềm nhũn, gò má ửng hồng.

Đầu mơ màng lâng lâng, đôi ngươi tràn đầy xuân tình dập dờn sóng nước nhẹ nhàng nhìn Tiêu Thừa, dần dần buông mí mắt, cứ theo hắn thôi.

....

Lúc đầu đông, Tiêu Thừa bị phong hàn.

Hắn vẫn rất ít khi bị bệnh, bị cái là bệnh đến như núi đổ.

Nằm trên giường uống thuốc vẫn không ăn thua gì, gấp đến độ mỹ nhân viên mặt đỏ bừng, vẻ mặt buồn bã ngồi bên giường bưng trà rót nước hầu hạ, hầu như một tắc không rời.

Tiêu Thừa còn trêu y nhát gan: “Đến người bệnh cũng chưa gặp sao, chờ mấy người nữa trầm lại sinh long hoạt hổ thôi mà. Em cứ làm thế khiến trẫm tưởng là mình sắp gặp đại nạn rồi.”

“Không, không được nói!” Hồ ly gấp đến độ vội vàng che miệng hắn lại, “Cái tên khốn này, sao cái gì chàng cũng dám nói lung tung vậy hả?!”

Không sợ bị thần tiên trên trời nghe thấy sao!

Hồ ly nhát gan đẩy Tiêu Thừa ra, nằm trên giường cách chắn ôm lấy hắn, bình tĩnh nói: “Em bị chàng bắt nạt đến lá gan cũng nhỏ rồi, nhưng không cấm được chàng dọa em, cũng không chịu được việc chàng chịu chút khổ sở. Vậy nên chàng nhanh chóng khỏe lại đi, chàng cứ bệnh tật như này, lòng em khó chịu lắm...”

“Được được được,” Tiêu Thừa nghe vậy lòng cũng mềm đi, “Em nói gì ta cũng nghe hết.”

....

Trải qua hai ngày, bệnh của Tiêu Thừa lại nặng thêm, ban ngày bên giường vây quanh một vòng ngự y.

Ban đêm tản đi, chỉ chừa lại A Ngọc canh giữ bên giường.

Mỹ nhân lòng đau không dứt, lại nghĩ đến chuyện ra cung tìm tiên dược cho Tiêu Thừa, rồi lại sợ không dám rời khỏi Tiêu Thừa nửa bước.

Lo lắng đau lòng, cũng không biết đã mấy ngày mình chưa từng chớp mắt.

Ban đêm tự đứng đổ mưa to.

Hoàn toàn không biết mình mơ màng thiếp đi lúc nào, lúc tỉnh lại nằm trên đất, một thân rỗng thô to quần chặt lấy y.

Tiếng sấm nổ vang, thần hồn mỹ nhân hầu như tan nát!

Vuốt rỗng nắm lấy bắp đùi y mở thành một tư thế đáng thẹn, móng vuốt sắc bén đâm vào. A Ngọc run rẩy điên cuồng giãy giụa, nhưng bị cào ra từng vệt máu đỏ.

Đêm đó trở thành ác mộng của hồ ly.

Hết thấy đều bị trói buộc dưới thân rỗng, bị long căn thô to hung ác tiến vào, vô cùng thống khổ.

Đâm rút mãnh liệt, không ngơi không nghỉ.

Máu lẫn với tinh dịch bắn đầy huyết sau của y, căng đầy bụng.

Y tựa như trở thành một bình chứa không có sinh mệnh, tùy theo đâm chọc hung ác tàn bạo khóc rên rỉ, đại diện trống trải không nghe được tiếng kêu gào của y. Tiêu Thừa vẫn nằm ngay ngắn trên giường cách đó không xa, bên giường sáng đèn chiếu lên khuôn mặt say ngủ của hắn, hoàn toàn không biết bên kia đang xảy ra chuyện gì.

Đuôi rỗng phe phẩy, đánh cho y nghiêng mặt sang một bên, nhìn thấy Tiêu Thừa bèn sợ đến xé lòng, gào lên muốn nghiêng đầu sang chỗ khác.

Thương tích khắp người, chặt vật rơi lệ.

Hối hận chính mình chỉ một lòng đuổi theo tình ái mà mất đi cảnh giác.

Rõ ràng thân thể đang sợ hãi cảnh cáo y, lại còn mỗi ngày nán lại ngay trước mắt rỗng.

Nhưng vẫn nhớ nhung không chịu tỉnh ngộ, may mắn là...

Tiêu Thừa sẽ không nhìn thấy....

12. Chương 12

Hồ ly bị thao đến ngất đi.

Tỉnh lại, áo vụn, vết máu, tinh dịch bừa bộn đầy đất.

Y sợ hãi tuyệt vọng, không dám ở lại tắm cung Tiêu Thừa thêm một khắc nào nữa bèn trốn về rừng sâu núi thẳm.

Tẩy rửa sạch sẽ bản thân từ trong ra ngoài, co quắp trốn trong động liếm láp thân thể đầy vết thương.

Nhưng trong lòng vẫn nhớ đến Tiêu Thừa đang bị bệnh.

Vừa nghĩ tới hắn nước mắt lại ào ào tuôn xuống, hồ ly hiện nguyên hình cuộn tròn người lại, cắn đuôi mình hu hu gào khóc.

Sau đó vẫn không chống cự được tương tư, nhịn nỗi sợ mà lén lút đi hoàng cung.

Chỉ nhìn một chút, hồ ly lại sợ đến muốn mềm chân.

Bệnh của Tiêu Thừa đã tốt hơn rồi, đã có thể ngồi trong đình phơi nắng, nhưng hắn rất tức giận, hồ ly nhỏ của hắn biến mất rồi.

Hắn giao cho người hầu bên cạnh phải tìm “Người” về, trong thành trấn phồn hoa, rừng sâu núi thẳm, hết thấy đều phải tìm. Dù phải lật cả thiên hạ này lên cũng phải tìm được hồ ly nhỏ của hắn.

Nhưng mà trên người hắn rõ ràng còn một con rồng vàng đang cuộn người lại.

Con rồng kia nhìn thấy hồ ly bèn nhìn chăm chăm một lát, nhìn đến mức hồ ly giận sợ luân phiên, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Nó lại cười với hồ ly, cười vô cùng xấu xa.

Đầu rồng ngẩng lên, lại cúi xuống, hôn lên đỉnh đầu Tiêu Thừa một cái.

Quả thực như bị sét đánh.

Lúc đầu chỉ thấy con rồng này ở trong cung của Tiêu Thừa nhiều hơn so với những hoàng tử khác, chẳng ngờ còn tồn tại tâm tư như thế!

Lúc đó hồ ly cũng không nhớ sợ hãi nữa, nghe răng trợn mắt hoá nguyên hình nhào đến chỗ nó.

Y phần nộ kinh hãi, chỉ muốn xé nát con rồng ác độc kia ra.

Miệng còn chưa cắn được đã bị đuôi rồng thô to mạnh mẽ quét qua, văng vào tường cuộn thành một cục thảm hại.

Tất cả những chuyện này đều bị che lại, người phạm không thấy được.

Hồ ly trơ mắt nhìn Tiêu Thừa dưới sự hầu hạ của cung nhân khởi giá rời đi, con rồng kia cuộn trên người hắn, vẫy vẫy đuôi như đắc thắng.

Cũng không thèm nhìn hồ ly thêm chút nào nữa.

.....

Uy lực của một đuôi này không nhỏ, tổn thương đến gân mạch hồ ly.

Chỉ đành trốn về trong núi tiếp tục dưỡng thương.

Giữa đường nôn mửa không ngừng, trong bụng ẩn hiện tiên khí.

Lại phát hiện mình hoài long thai.

Thời khắc đó lòng như tro tàn, hồ ly đâm bụng mình gào khóc rơi lệ, nửa đêm còn muốn nhảy đến hồ băng để đông chết nghiệt chủng trong bụng.

Nhưng lại tự dần vặt mình đến thoi thóp.

Lại cầu xin thảo dược phá thai từ thầy thuốc yêu tộc, uống sắp đầy một vò cũng không có phản ứng gì.

Bụng càng lúc càng lớn, càng lúc càng khoẻ.

To bằng bụng năm, sáu tháng của người phạm thì ngừng không lớn nữa.

Lúc này hồ ly đã bị nghiệt chủng này hành hạ đến tinh thần hỗn loạn, tâm lực mệt mỏi.

Lại không chịu được tương tư thấu xương, mùa đông khắc nghiệt vẫn lén tới hoàng cung nhìn trộm Tiêu Thừa.

Nhưng cũng không dám tới gần, không dám vào phòng.

Y rất sợ con rồng ác kia.

Chỉ có thể nhân lúc Tiêu Thừa bãi triều hoặc trên đường lên triều, ẩn thân ở sau cây cột đỏ sẫm dẫn xuống thông khổ mà nhìn trộm thêm một chút.

Chỉ cần vậy cũng có thể như trẻ con ăn kẹo, ngọt ngào thoả mãn.

13. Chương 13

Ba trăm năm sau.

Tử Tiêu Đế Quân quay về vị trí cũ. Hắn trải qua bảy kiếp luân hồi ở thế gian, chớp mắt đã mấy trăm năm, khi trở về trong ngực có ôm một cục bông trắng tuyết.

Nhưng chỉ là một con hồ ly bình thường.

Đế Quân coi nó là bảo bối, bình thường ăn uống đi ngủ cũng không buông.

Không có chuyện thì thích vuốt cục bông trắng tinh của mình, dỗ dành vài câu, miệng gọi Ngọc Quý Ngọc Quý, ngữ khí dễ tiệm đường như muốn chọc tức hồ ly đến xù lông. Nhưng gọi hồi lâu hồ ly nhỏ cũng không có phản ứng gì, chỉ tội nghiệp cuộn lại thành một cục, cần đuôi yên lặng rơi lệ.

Đế Quân nói: Bảo bối ơi em đừng khóc nữa, có chuyện gì thì cứ nói ra, em khóc đỏ mắt vậy ta đau lòng lắm.

Đế Quân sống đến ngàn vạn năm, dứt bỏ thân xác người phàm, bản toạ cũng trở nên tiêu sái phóng khoáng. Chỉ là sau ba kiếp không còn nhìn thấy hồ ly nhỏ của hắn, khiến hắn có chút canh cánh trong lòng.

Vượt kiếp vừa xong, bèn đi bốn phương tám hướng tìm hồ ly nhỏ của mình.

Cuối cùng tìm được y trong lồng tre tại một cái chợ.

Người bán kia còn rất nhiệt tình chào mời, nói là thợ săn trong núi bắt được, lột da lông làm thành áo, nhất định ấm áp.

Ngàn vạn đau lòng cũng hoá thành một tiếng thở dài: Sao lại biến thành cái dạng này?

Tiểu hồ ly ngậm cái đuôi bình thường còn sót lại lặng lẽ khóc, đôi mắt xanh biêng biếc nhìn người trước mặt này, cũng chẳng còn phản ứng gì đặc biệt nữa.

Nội đan của y không còn.

Đế Quân không biết trong ba trăm năm này đã xảy ra chuyện gì, đành phải ôm cục bông của mình về Cửu Trọng Tam Giới tìm nội đan.

Trong lúc tìm kiếm lại trải qua nhiều chuyện.

Tình cờ quay về tộc hồ ly một chuyến, Đế Quân trò chuyện với trưởng lão Hồ tộc, nói ít chuyện lý thú của A Ngọc. Không coi chừng một chốc, quay đầu chỉ thấy một con hồ ly đực chưa mở linh trí đang leo lên lưng A Ngọc, muốn ấy ấy hồ ly nhỏ của hắn.

Hồ tính hoang dã, đáng giận hơn là hồ ly nhỏ vẫn nâng mông lên uốn éo!

Tức giận đến mức Đế Quân vung tay một cái, nổ con hồ ly đực gan to bằng trời này thành một con hồ ly nướng.

Nhắc cục bông trắng quay về trời.

“Còn dám nâng mông nữa không?”

“Ừm ~...”

“Hà?” Lại vỗ cái mông xù xù kia một cái, giận dữ nói, “Còn dám nữa không?”

“Ừm ~...”

Vừa vỗ cái mông sờ sướng tay kia vừa dạy dỗ, vỗ vỗ lại biến thành sờ, vuốt ve lông hồ ly nói: “Là ta không tốt nên để em chịu khổ, nhưng em cũng không được tìm tên hồ ly đực khác chọc giận ta chứ...”

“Ừm ~...”

Cuối cùng thu hồi lại được nội đan của hồ ly ở một lò luyện công của tà đạo ma vật.

Đế Quân phá tan chỗ này, cẩn thận dè dặt thả hạt châu đỏ rục kia vào đan điền hồ ly.

Nháy mắt A Ngọc lần nữa mọc ra tám cái đuôi.

Thêm một cái vốn có nữa là thành hồ ly chín đuôi.

Nhưng vẫn duy trì nguyên thân, ngậm đuôi run lấy lấy. Đế Quân phải ôm lấy y, hồ ly co rúm lại lùi về hai bước.

“Ngaoan, nếu em xấu hổ không muốn biến lại, vậy cứ thế để ta ôm về thôi.”

Đôi ngươi xanh biếc nhìn chằm chằm mặt đất hồi lâu. Đế Quân cho rằng hồ ly cứ ngẩn ra như thế, lại thấy y nhấc chân, đánh bạo nhảy vào trong ngực hắn.

14. Chương 14

A Ngọc không chịu hoá hình, cũng không chịu nói.

Dáng vẻ nhất gan sợ hãi vẫn đáng thương như trước.

Đế Quân ôm vào ngực hết sức dễ dàng cũng không có phản ứng gì, không còn cách nào khác, đành phải đi tìm hiểu rõ xem rốt cuộc A Ngọc đã gặp phải chuyện gì.

Trực tiếp nhất là ôm cục bông trong ngực đi hoàng cung thể gian một chuyến.

Tìm con rồng già trong cung kia hỏi cho ra nhẽ.

Ở kiếp đó, Hoàng đế không gặp lại hồ ly được nữa, một mình cô độc đến cuối đời.

Con rồng kia tuy không màng thế sự, nhưng đôi mắt kia đã nhìn thấy chúng sinh bách thái trong cung, ít nhiều gì cũng có thể biết một chút.

Nhưng sau khi nhìn thấy rồng, hồ ly sợ đến hét lên một tiếng, giãy dụa muốn trốn đi, bị Đế Quân ôm chặt lấy không thể chạy thoát bèn co rúm lại, run lấy lấy cắn hai cái đuôi ngậm vào miệng nhắm mắt khóc hu.

“A Ngọc, em làm sao thế?” Đế Quân đau lòng, nhưng cũng không hỏi ra được lý do.

Con rồng kia nói: “Có lẽ là nó sợ ta.”

Lúc này mới nói ra chuyện năm đó A Ngọc một lòng muốn sinh con cho Tiêu Thừa, tâm tâm niệm niệm, bị Tiêu Thừa nghe được ghi nhớ vào lòng.

Nửa đêm thần trí không rõ hoá nguyên hình làm chuyện dâm loạn với hồ ly.

Khi đó đã vào đông rồi, rồng già cảm thấy bên ngoài khá lạnh muốn vào điện nghỉ ngơi, đi vào rồi lại nhìn thấy xuân cung sống!

Lão là một con rồng già độc thân ngàn vạn năm bảo vệ long mạch hoàng tộc, bình thường thấy thú vị nên trêu chọc hồ ly mà thôi, thật sự để lão xem xuân cung sống thì đúng là muốn cái mạng rồng huyết khí phương cương này, chỉ đành thở phì phò lui về trong hồ.

Sau đó hồ ly thấy lão là sợ đến run lấy lấy, mặt cắt không còn giọt máu.

Lão rồng mới biết con hồ ly ngu xuẩn này lại có bệnh mù mặt với tộc rồng của mình!

Không nhìn rõ phu quân thì thôi đi, còn coi lão là rồng ác mà căm hận.

Lúc nhào đến tát con hồ ly ngốc này một cái, lão cúi đầu chạm vào Tiêu Thừa, diều võ giường oai.

Cứ để đồ hồ ly ngốc nhà người hiểu nhầm đi.

Dù sao thời gian sau này các người ân ái còn nhiều nữa, thêm chút trắc trở coi như điều hoà bớt.

Đế Quân nghe xong quả thật muốn đâm một kiếm xuyên xương con rồng này.

Hồ ly trong ngực nghe xong cũng dần ngừng run rẩy, sững sờ ngẩng đầu lên nhìn lão rồng hồi lâu, lão lại nhếch miệng cười với y.

Đế Quân vừa thẹn vừa oan, nói khẽ với A Ngọc: “Đúng vậy, chân thân của ta là rồng, nhưng con người là màu vàng đen...”

Lẽ nào đến cái này em cũng không phân biệt được sao.

Hồ ly trải qua nỗi đau lớn, sợ hãi hỗn loạn đều hoá thành phần nộ, đốt đến đôi mắt sắp biến thành màu đỏ sẫm.

Nhe răng nhếch miệng giả vờ phát điên, gào lên với Đế Quân, cắn đến mức Đế Quân gấp gáp trấn an: “Không sao rồi, đều đã qua, em có gì tức giận cũng có thể từ từ trút xuống người ta...”

“Không qua được.”

Rồng già thần nhiên nói, “Nó còn bị ngài làm cho mang thai một đứa con đó.... Hiện giờ, con đâu?”

Đế Quân cứng đờ, thấy hồ ly đang cắn tay hấn chảy nước mắt.

Thời khắc đó quả thực như rơi vào băng lạnh.

15. Chương 15

Hồ ly phát điên, vừa khóc vừa gào.

Những nỗi thống khổ tê tâm liệt phế trong quá khứ bỗng nhiên thành một trò cười ngu xuẩn, nhưng mà y không biết! Y coi con mình là nghiệt chủng mà căm hận! Y nhảy hồ nước lạnh, uống thuốc phá thai, ban đêm khóc hận còn thường đâm đánh vào bụng.

Cảm thấy mình không có mặt mũi nào xuất hiện trước mặt Tiêu Thừa, lại vẫn mong mỏi mà ấn núp nhìn hấn.

Nhìn hấn cô độc già đi, nhìn hấn tái thể làm người.

Nhìn hấn thành phú thương, nhìn hấn thành thiếu hiệp.

Hồ ly ưỡn bụng cố gắng theo đuổi hấn, như một kẻ trộm không dám gặp người.

Chỉ ở lúc người ấy ngủ mới dám hiện thân đứng bên giường tham lam nhìn chốc lát.

Lúc ấy không quan tâm đến nhóc con trong bụng, coi như không có.

Ánh mắt từ chối nhìn xuống phía dưới.

Bởi vì sợ nhìn thấy cái bụng.

....

Có lẽ do nguyên cớ trong bụng là tiên thai nên giúp y mọc thêm hai cái đuôi, trở thành một con linh hồ chín đuôi.

Nhưng linh hồ sắp sinh cũng suy giảm yêu lực.

Lúc đó bụng của y đã rất lớn, đi nhiều vào bước sẽ cảm thấy đau âm ỉ. Bởi vì cái thai này phải mang đến gần hai trăm năm, hồ ly cũng không biết đau đớn này phải kéo dài bao lâu mới có thể sinh nghiệt chủng này ra.

Cũng là khi đó gặp một lão đạo ma tu.

Không dịch lại bị gã bắt đi, treo trong lồng nhốt yêu ở động.

Trong bụng đã ẩn hiện tiên khí, kim quang quẩn quanh.

Hồ ly không thiết sống nữa, y biết lão đạo kia muốn cái gì. Chỉ cần sinh ra nghiệt chủng này y sẽ khôi phục yêu lực, sẽ không bị gã đó lấy đan tu luyện.

Lần bắt giam này kéo dài nửa năm.

Trong động tối tăm, tầng tầng phong ấn.

Mình hồ ly đơn độc trong lồng, nhìn kim quang lượn lờ trên bụng là sẽ nhớ tới con rồng đáng ghét kia, sẽ nhớ đến gương mặt tuần lãng của Tiêu Thừa... Còn sẽ... Còn sẽ nhớ đến người yêu khi còn bé, đáng vẻ đáng yêu đã ghi khắc vào lòng, không kìm lòng được mà hi vọng đứa con khi chào đời có thể như Tiêu Thừa... Chợt nhớ đến đây không phải là con của mình và Tiêu Thừa, dù có sinh ra có lẽ cũng chỉ là một con rồng xấu xí trơn nhẵn.

Lại hận đến lặng lẽ rơi lệ.

Sinh bé con ra y đau ba ngày ba đêm, lão đạo kia không biết đã xuống núi làm gì. Một mình A Ngọc chịu đựng thống khổ vô tận, nửa đêm trời đông giá rét thê thảm gào một tiếng, sinh ra vật nhỏ mang thai trong bụng đã lâu.

Phịch một tiếng rơi trên đất.

Cái lồng kia vẫn treo cao cao trong sơn động.

Thai nhi còn nhỏ, vừa sinh ra đã rơi trên đất lạnh.

Oa oa kêu khóc.

A Ngọc hai mắt trống rỗng sức cùng lực kiệt ngã xuống co quắp trong lồng, vốn định không thèm quan tâm nghiệt chủng này để nó bị lão đạo mang đi tu luyện.

Sau này chuyện xấu xa ấy sẽ chôn trong lòng y, nghiệt chủng kia cũng không có quan hệ gì với y nữa. Y ra khỏi sơn động là có thể đi tìm người kia, quang minh chính đại xuất hiện trước mặt hắn, nói với hắn rằng em đuổi theo chàng sáu kiếp, lúc này chàng sẽ không thể ở cùng người khác được nữa...

Tiếng khóc xé lòng vẫn tiếp tục, A Ngọc hoảng sợ đưa mắt nhìn, đã thấy nằm trên đất là một hình người.

Thân thể còn bé hơn cả những cái thai người bình thường, giống như không đủ tháng, tay chân bé xíu. Nó khóc đến nghẹn thở, cả người xanh tím.

Chỉ nhìn một cái đã khiến hồ ly sắp phát điên, nước mắt tuôn ào ạt, lộp bộp rơi xuống đất.

Y hối hận rồi.

Đứa bé kia khiến y quên bị nổi sỉ nhục bị rồng gian dâm, y nhớ đến Tiêu Thừa, đứa bé bị vứt bỏ kia giống như con của y và Tiêu Thừa.

Y nổi điên lắc lồng sắt muốn đi ra ngoài.

Phong ấn khiến y không thể triển khai bất kỳ pháp lực nào.

Cuối cùng hoá ra nguyên hình, xé nhỏ lông hồ ly trắng tinh trên người thả xuống rơi vào người bé con hồng sưng ầm kéo dài sinh mạng cho nó.

Xé đến cả người mình không còn một tác da nguyên vẹn, nhưng tiếng khóc của đứa bé vẫn dần dần lịm xuống, thân thể càng lúc càng tím tái, da dẻ gần như trong suốt.

Thời khắc đó hối hận đến mức thật sự không muốn sống thêm nữa.
Cả đời này đuổi theo một người, đuổi theo đến mức đã quên vạn vật thế gian.
Trong mắt chỉ có mình người ấy
Thương thân thì tự liếm láp vết thương rồi vẫn tha thiết mong chờ.
Thương tâm thì nhớ tới ngọt ngào năm xưa vẫn có thể cười tươi như hoa.
Đuổi theo đến vỡ đầu chảy máu, thương tích khắp mình.
Nhìn chăm chú con mình rồi không nhận được chảy lệ máu, hồ ly phun nội đan cho đứa bé đang thoi thóp trên mặt đất.
Hại châu phát ra ánh sáng, nhưng cũng không có động tĩnh gì.
.....
Hôm sau.
Ban ngày cửa động mở ra, lão đạo đi vào lượm lấy nội đan và đứa bé kia đi.
Sau này nữa, hoa nở hoa tàn, thoát cái đã trăm năm.
Lão đạo không còn, nội đan cũng mất.
Y thành một con hồ ly bình thường không có linh lực, bị thợ săn phát hiện trong núi sâu.
Qua tay nhiều người, rồi bị bán trên chợ.
Gặp lại người kia, nhưng cũng không còn như si như cuồng thuở ban đầu, chỉ còn cảm giác chua xót thất tim.

Hết truyện rồi đó, BE.

16. Chương 16: Phiên Ngoại 1

Đế Quân mang theo hồ ly đã ngắt xỉu hoá thành một vệt kim quang biến mất.
Mặt hồ tĩnh lặng lúc này mới lần lần mấy bọt sóng.
Một cái đầu trắng tinh muốn thò ra khỏi mặt nước, bị lão rồng dùng vuốt đè xuống.
Hù dọa nói: “Con ngoan đừng đi ra, người xấu còn chưa đi xa đâu.”
Cái đầu nhỏ bên dưới lại rụt về, ngoan ngoãn nín lấy móng vuốt bự của cha mình, là một bé rồng trắng đáng yêu.
Lão rồng quay lại đẩy hồ liếm con trai, vừa áy náy vừa nghĩ: Ta dựa vào bản lĩnh của mình kiếm con, đạo lý nào mà trả lại chứ! (mất nét)
.....
Bé rồng trắng cũng cầm lấy móng bự của lão rồng, đang vừa liếm vừa cắn để mài răng.
Nhóc hoá ra hình rồng từ thân người, còn nhỏ xíu đã phá vỡ hồ lô pháp bảo của một lão đạo mũi trâu.
Ngày ngày đều vào hồ nghịch nước, leo mây bay lượn.
Thời gian lâu, thấy con non khác đều có mẹ cho bú sữa, nhóc cũng tìm mẹ mình.

Thấy con rết tỉnh, hỏi người là mẹ ta hả?

Rết tỉnh còn chưa há mồm, bé rồng trắng đã nói: Không phải, người nhiều chân quá.

Thấy con trăn tỉnh, hỏi người là mẹ ta hả?

Trăn tỉnh cũng chưa há mồm, bé rồng trắng đã nói: Cũng không phải, người một cái chân cũng không có.

Rốt cuộc cũng gặp được người gần giống chân mình, nhưng người kia lại một thân lông chim.

Bé rồng trắng hỏi người là mẹ ta hả?

Người đó cười khanh khách, nói: Ta là gà tinh.

Rốt cuộc lên đến hoàng cung gặp được lão rồng vừa ló đầu ra khỏi hồ.

Bé rồng trắng cao hứng gào khóc, hoan hô nhào xuống đầu lão rồng, bốn móng vuốt nhỏ túm lấy sừng rồng vừa gặm vừa cắn, khóc hu hu nói: Mẹ ơi mẹ ơi, rốt cuộc con cũng tìm được mẹ rồi!

Lão rồng mở to mắt, không vui: Nói linh tinh, gọi cha!

17. Chương 17: Phiên Ngoại 2

Long mạch của long tộc đơn bạc, mỗi khi có rồng sinh ra hoặc là có giao hoá thành rồng đều phải định bồi phạt trên gia phả.

Lão rồng không cam lòng để con trai bại lộ bị Tử Tiêu mang về.

Khiến con trai hấn giờ vẫn chưa có hộ khẩu.

Bé rồng trắng cũng không quan tâm những cái này, mỗi ngày đều theo cha chơi đùa trên xà nhà trong cung, vô cùng vui vẻ thoải mái.

Hoàn toàn không biết cha mẹ ruột mình đang lo buồn thế nào.

Sau khi Đế Quân tự trách khổ sở cũng tỉnh lại, tính được bé rồng từ khi ra đời sẽ có một kiếp.

Lúc đó A Ngọc đã biến về hình người, ngồi ở đằng kia không nhúc nhích. Đế Quân tới gần muốn ôm ôm trấn an đều bị y quay đầu tránh đi.

Cứ như ác bá cướp mỹ nhân.

Đế Quân thở dài, lại nói trong long tộc nếu như có rồng chết đi nhất định sẽ đất rung núi chuyển mưa gió sấm sét. Trăm năm qua, trong tam giới không có chỗ nào phát sinh chuyện này, Tiểu Long vẫn còn, em cứ yên tâm đi.

Chỉ nói thì không được, hấn cũng lo lắng cho con ruột của mình, thường đi hạ giới tìm kiếm hơi thở của rồng, không đầy một tháng đã tìm được bé rồng trắng từ chỗ lão rồng về.

Hấn kích động vui sướng khó nói thành lời, nhưng bé rồng trắng cũng không thừa nhận người cha này.

Phí lời, bé đã có cha rồi, còn muốn thêm một người làm gì?

Nhưng thấy người kia nói có thể dẫn bé lên trên đó gặp mẹ, bé vẫn cáo biệt lão rồng trở về trời.

....

Mẹ có gương mặt đẹp dễ y như trong tưởng tượng của bé.

Bé rồng trắng vừa mới hiện thân, từ sau mây lọt vào tầm mắt A Ngọc, thân rồng óng ánh nhỏ xíu, lượn lờ giữa không trung vòng quanh tay A Ngọc khóc hu hu: “Mẹ ơi mẹ ơi, con tìm được mẹ rồi!”

Nói xong thẳng thẩn níu lấy cổ tay, bốn cái vuốt nắm thật chặt, sừng rồng mướt mà cọ tới cọ lui ở bàn tay.

Hồ ly đại ra chốc lát, đầu ngón tay run rẩy.

Lúc bé rồng trắng lại gọi tiếng mẹ ơi, bỗng nhiên rơi lệ, cong cong khoé môi khẽ đáp lời: Ừm...

Trăm năm khúc mắc, đã lặng lẽ xoá tan.

Hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-ho-ly>